

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 8Saz/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100677
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Lenka Figulová
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2024:0924100677.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach sudkyňou JUDr. Ing. Lenkou Figulovou v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. X. XXXXXXX XXXX, štátna príslušnosť: Iracká republika, naposledy trvale bytom: Iracká republika, bez cestovného dokladu, bez dokladu totožnosti, toho času miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov A., D. XX, XXX XX A., právne zast. Centrom právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Banská Bystrica, Skuteckého 19, 974 01 Banská Bystrica, o prepustenie zo zaistenia podľa § 221 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému n e p r i z n á v a voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

o d ô v o d n e n i e:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB4-66-009/2024-AV zo dňa 23. augusta 2024 (ďalej aj „rozhodnutie o zaistení“) rozhodol podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom znení (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“) o zaistení žalobcu na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 1T/111/2022-238 zo dňa 23. februára 2023 (ďalej aj „trestný rozsudok“), pričom stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 22. novembra 2024.

2. Na základe právoplatného trestného rozsudku bol žalobca odsúdený za zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona v platnom a účinnom znení (ďalej aj „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a § 127 ods. 12 Trestného zákona a bol odsúdený podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd zaradil žalovaného na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona súd žalobcovi uložil trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 rokov.

3. Žalobca bol dňa 23. augusta 2024 v čase o 12.35 hod žalovaným obmedzený na osobnej slobode a predvedený v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov za účelom výkonu súdneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

4. Vykonaním ďalších úkonov bolo zistené, že žalobca nedisponuje žiadnym oprávnením k zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky, resp. v inom členskom štáte. Ďalším dokazovaním a na základe získaných podkladov, zápisnice o podaní vyjadrenia účastníka konania, lustráciou v informačných systémoch a vlastných zistení žalovaný mal za preukázané, že sú splnené podmienky na zaistenie podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, t.j. zaistenie je potrebné na účel výkonu trestu vyhostenia na základe právoplatného a vykonateľného trestného rozsudku.

5. Žalovaný ďalej zistil, že žalobca nie je držiteľom cestovného dokladu, ani žiadneho iného dokladu oprávňujúceho ho k pobytu na území Slovenskej republiky. Pre potreby zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia, najmä pre potreby procesu zabezpečenia náhradného cestovného dokladu je potrebné, aby bol žalobca k dispozícii správny orgán na vykonanie všetkých potrebných úkonov k reálnemu a fyzickému výkonu trestu vyhostenia, čo možno zabezpečiť len zaistením žalobcu. Vychádzajúc z uvedeného správny orgán rozhodol o zaistení žalobcu a v závislosti od posúdenia osoby žalobcu a úkonov, ktorých vykonanie je potrebné na účely výkonu trestu vyhostenia a ktoré sú popísané v rozhodnutí o zaistení určil aj dĺžku zaistenia do 22. novembra 2024.

6. Žalovaný mal ďalej za preukázané, že žalobca má vydaný právoplatný a vykonateľný trestný rozsudok, ktorý je potrebné realizovať, nedisponuje žiadnym platným cestovným dokladom, ktorý by ho oprávňoval na pobyt na území Slovenskej republiky, nevie si zabezpečiť žiadne ubytovanie a tiež nedisponuje takými finančnými prostriedkami, ktoré by oprávňovali žalovaného efektívne uplatniť menej prísne donucovacie opatrenia.

II.

Konanie pred správnym súdom

7. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 16. septembra 2023 domáhal, aby bol bezodkladne prepustený zo zaistenia a bola mu priznaná náhrada trov konania.

8. Žalobca v žalobe namietal, že žalovaný v rozhodnutí o zaistení neuviedol, do ktorej konkrétnej krajiny mieni žalobcu vyhostiť z územia Slovenskej republiky. Žalobcovi nebolo uložené administratívne vyhostenie z územia všetkých členských štátov a teda bezpodmienečne do krajiny pôvodu žalobcu, ale iba jeho vyhostenie z územia Slovenskej republiky. Žalobca je pritom irackým štátnym príslušníkom a na území Nemecka má 2 maloleté deti, pričom v prípade prepustenia sa vráti do Nemecka za svojimi deťmi. Žalovaný však v rozhodnutí neuviedol žiadnu bližšiu úvahu o potenciálnej krajine vyhostenia žalobcu (ani príkladmo), čím neskúmal skutočnú vyhostiteľnosť žalobcu z územia Slovenskej republiky, a tým aj účelnosť jeho zaistenia v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru. V prípade prepustenia žalobcu tento sám opustil územie Slovenskej republiky, keďže na Slovenskú republiku nemá žiadne väzby, čím sám dobrovoľne vykoná povinnosť uloženú rozsudkom súdu v jeho trestnej veci.

9. Žalobca ďalej poukázal na to, že v Iraku naďalej pretrváva zlá bezpečnostná situácia, ktorú žalovaný v rozhodnutí o zaistení nezohľadnil. Táto situácia znemožňuje vyhostenie žalobcu na územie Iraku pre hrozbu utrpenia ohrozenia života a zdravia v rozpore s článkom 3 Európskeho dohovoru. Zaistenie žalobcu za účelom jeho vyhostenia do Iraku je preto bez akéhokoľvek reálneho predpokladu zrealizovania trestu vyhostenia.

10. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 20. septembra 2024. Žalovaný poukázal na to, že žalobca bol dňa 20. augusta 2024 podmienčne prepustený uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3Pp/4/2024 z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom a následne bol dňa 23. augusta 2024 v čase o 12.35 hod hliadkou žalovaného predvedený podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na vecne a miestne príslušný útvar, ktorým je žalovaný.

11. Žalovaný ďalej poukázal na to, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, v ktorom je žalobca umiestnený, v období od 23. augusta 2024 vykonal nasledujúce procesné úkony smerujúce k reálnemu výkonu jeho vyhostenia:

- dňa 9. septembra 2024 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce zaslal žiadosť o vybavenie náhradného cestovného dokladu pre žalobcu do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov,
- dňa 9. septembra 2024 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov A. zaslal Veľvyslanectvu spolkovéj republiky Nemecko v Bratislave žiadosť o poskytnutie informácie týkajúcej sa žiadosti o prijatie štátneho príslušníka Iraku,
- dňa 12. septembra 2024 prostredníctvom OHCP Oddelenie európskych záležitostí bola poskytnutá informácia o odmietnutí readmisie štátneho príslušníka Iraku do Nemecka,
- dňa 16. septembra 2024 policajná pridelenkyňa v Nemecku požiadala o dodatočné zaslanie fotografie a údajov štátneho príslušníka Irak; v čase podania vyjadrenia žalovaného nebola doručená Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce žiadna odpoveď, pričom na túto odpoveď sa ďalej čaká.

12. V ďalšom žalovaný uviedol, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov A. počas vykonávania úkonov so žalobcom zistil pozitívnu lustráciu vo Francúzskej republike, a v prípade jeho nevyhostenia do Nemecka sa bude zaoberať možnosťou vyhostenia do Francúzskej republiky. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce ako aj Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov majú reálne skúsenosti s vyhostením štátnych príslušníkov Irackej republiky, po ktorých stotožnení sa podarilo vystaviť im náhradný cestovný doklad a zabezpečiť výkon ich vyhostenia, prípadne realizovať výkon súdneho vyhostenia. Preto žalovaný považuje možnosť vyhostenia žalovaného za reálnu.

13. Správny súd následne vo veci nariadil pojednávanie na deň 7. októbra 2024. Na pojednávanie sa účastníci konania nedostavili (žalobca, jeho právny zástupca ako aj žalovaný svoju neúčast' vopred ospravedlnili), preto správny súd v nariadenom pojednávaní pokračoval v ich neprítomnosti (§ 114 SSP).

III.

Aplikované ustanovenia právnych predpisov

14. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

15. Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

16. Podľa § 88 ods. 5 prvá veta, policajný útvar bezodkladne vydá štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutie o zaistení a umiestni štátneho príslušníka tretej krajiny v zariadení.

17. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia,

18. Podľa čl. 3 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd“), nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

19. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo

iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

20. Podľa bodu 16 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území (ďalej aj „Návratová smernica“), využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.

21. Podľa čl. 15 ods. 1, druhá veta Návratovej smernice, zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

22. Podľa čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice, zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

23. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb, nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

24. Podľa § 206 ods. 4 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku v platnom a účinnom znení (ďalej aj „SSP“), pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

25. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

IV.

Právne posúdenie veci správnym súdom

26. Správny súd konajúc podľa ust. § 221 a nasl. SSP, po zistení, že správna žaloba bola podaná oprávnenou osobou, preskúmal v nej obsahnutú argumentáciu, ako aj obsah administratívneho spisu a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná, preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

27. Žalobca v žalobe namietal, že nie sú dané dôvody pre trvanie zaistenia jeho osoby z dôvodu neúčelnosti zaistenia, pretože rozhodnutie o zaistení neobsahuje určenie krajiny ani správnu úvahu o tom, kam má byť žalobca vyhostený, teda žalovaný vôbec neskúmal skutočnú vyhostiteľnosť žalobcu. Výkon vyhostenia pritom musí byť aspoň potenciálne možný či prípustný. Žalobca ďalej uviedol, že v prípade prepustenia zo zaistenia sa vráti do Nemecka (pozn. kde istý čas žil), kde žijú jeho dve maloleté deti.

28. Úvodom správny súd uvádza, že žalobca sa správnu žalobou podanou podľa § 221 ods. 2 SSP domáha prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, ale posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali najneskôr v čase rozhodovania správneho súdu také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie na účel výkonu trestu vyhostenia prestalo byť zákonné, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho okamžité prepustenie zo zaistenia (v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie účelu zaistenia počas celej doby zaistenia).

29. Účelom správnej žaloby, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, je poskytnúť žalobcovi ochranu aj pre prípad, že samotné rozhodnutie o zaistení, jeho predĺžení alebo predĺžení lehoty zaistenia bolo síce súladné so zákonom, avšak následné trvanie zaistenia prestalo byť zákonné. K takejto situácii môže pritom dôjsť nielen vtedy, ak žalobca zostal zaistený aj po uplynutí doby vyplývajúcej z rozhodnutia o jeho zaistení, resp. o predĺžení zaistenia alebo predĺžení lehoty zaistenia, prípadne po uplynutí maximálnych lehôt vyplývajúcich z § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, ale aj skôr, ak zaistenie už nemožno vyhodnotiť ako nevyhnutne potrebné (§ 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov). (D.,

E., F., D., G., B.. § 221 [Predmet konania]. In: D., C., G., B., H., B., G., I. a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2017, s. 1124.).

30. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o zaistení, ale posúdenie prípustnosti ďalšieho trvania zaistenia žalobcu. Pre rozhodnutie správneho súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 SSP pritom nie je podstatným, či toto zaistenie bolo nezákonné už od jeho počiatku, t. j. od momentu vydania rozhodnutia o zaistení, alebo sa stalo nezákonným až po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či je alebo nie je možné zákonnosť jeho ďalšieho trvania konštatovať v čase rozhodovania správneho súdu.

31. Správny súd v prvom rade pristúpil ku skúmaniu, či je aktuálne daný účel zaistenia žalobcu. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Z daného vyplýva, že základným predpokladom zaistenia žalobcu podľa zákonného ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov je existencia rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, resp. o uložení trestu vyhostenia v rámci trestného konania. Z odôvodnenia rozhodnutia o zaistení následne vyplýva, že podkladom pre zaistenie žalobcu je existencia právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Komárno, sp. zn. 1T/111/2022-238, zo dňa 23. februára 2023, ktorým bol žalobcovi okrem iného uložený v zmysle § 65 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 5 rokov. Správny súd posúdiac súdenú vec môže teda konštatovať, že účel, pre ktorý bol žalobca zaistený – existencia trestného rozsudku, naďalej trvá.

32. V ďalšom správny súd posudzoval zákonnosť trvania zaistenia žalobcu a to jednak z pohľadu doby zaistenia, t. j. či v čase rozhodovania správneho súdu neuplynula lehota, na ktorú bol žalobca zaistený v zmysle rozhodnutia o zaistení, resp. či neuplynula maximálna dĺžka doby zaistenia vyplývajúca z § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Nakoľko žalovaný zaistil žalobcu dňa 23. augusta 2024 na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však na tri mesiace do 22. novembra 2024, správny súd nevzhliadol nezákonnosť zaistenia žalobcu, nakoľko tak rozhodnutím určená ani zákonom ustanovená maximálna doba zaistenia nebola prekročená.

33. Následne, v neposlednom rade správny súd pristúpil k posúdeniu účelnosti zaistenia žalobcu. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osobu, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby však mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, efektívne a účelné. Všetky podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

34. Požiadavka reálneho predpokladu splnenia účelu zaistenia je výslovne obsiahnutá najmä v článku 15 ods. 4 Náratovej smernice. Súdny dvor EÚ vysvetlil požiadavku reálneho predpokladu dosiahnutia účelu zaistenia okrem iného v rozsudku veľkej komory Kadzoev (C-357/09 PPU - Kadzoev, bod 67), v zmysle ktorého „článok 15 ods. 4 smernice 2008/115 sa musí vykladať v tom zmysle, že iba skutočný predpoklad, že môže dôjsť k úspešnému vyhosteniu vzhľadom na lehoty stanovené v odsekoch 5 a 6 toho istého článku, zodpovedá reálnemu predpokladu na vyhostenie, a že tento neexistuje, ak sa zdá nepravdepodobné, že príslušný bude s prihliadnutím na uvedené lehoty prijatý v tretej krajine.“

35. Vychádzajúc z uvedeného, preto s cieľom posúdiť efektívnosť a účelnosť trvania zaistenia žalobcu v čase rozhodovania správneho súdu, tento posúdil reálne predpoklady vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky. Ako vyplýva z administratívneho, ako aj súdneho spisu, žalovaný pracoval s viacerými možnosťami určenia krajiny vyhostenia a to predovšetkým s Irackou republikou a Nemeckom, a v tejto súvislosti bolo od vydania rozhodnutia o zaistení vykonaných viacero úkonov. Žalovaný si na úvod zaobstaral správy o situácii v Irackej republike a v Nemecku, následne s Útvorom policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce overoval aktuálnu možnosť vybavenia náhradného cestovného dokladu pre príslušníka Irackej republiky, pričom mu bola poskytnutá odpoveď, že uvedené možné je, v lehote 2 mesiacov. V ďalšom postupe boli následne vykonané ďalšie úkony smerujúce k reálnemu zabezpečeniu vyhostenia žalobcu Útvorom policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, ako sú popísané v bode 11 odôvodnenia tohto rozsudku. Pre úplnosť správny súd tiež poukazuje

na žalovaným uvádzanú skutočnosť, že u žalobcu bola identifikovaná aj väzba k Francúzsku, teda v prípade, že nedôjde k jeho vyhosteniu do skôr menovaných krajín, žalovaný bude vyvíjať činnosť smerujúcu k vyhosteniu žalobcu do Francúzska. Vzhľadom na uvedené mal správny súd za preukázané, že zaistenie žalobcu je naďalej efektívne a účelné, nakoľko ním je zaistená prítomnosť žalobcu pre účely uskutočnenia úkonov smerujúcich k vydaniu náhradného cestovného dokladu, s ktorým bude následne možné realizovať právoplatne uložený trest vyhostenia, ako aj pre účely výkonu úkonov smerujúcich k určeniu krajiny vyhostenia.

36. Pokiaľ žalobca v žalobe namieta, že ak dôjde k jeho prepusteniu zo zaistenia, vráti sa do Nemecka, teda opustí územie Slovenskej republiky, čím de facto dôjde k výkonu trestu vyhostenia správny súd uvádza, že takýto dôvod pre rozhodnutie o nezákonnosti zaistenia nemožno považovať za prípustný. Vychádzajúc z vyjadrenia žalovaného k žalobe zo dňa 20. septembra 2024, zo žalovaným vykonaných lustrácií vyplýva, že žalobca nemá udelené povolenie na pobyt, ani nie je žiadateľom o azyl (napriek tvrdeniu žalobcu v Zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 23. augusta 2024 č. PPZ-HCP-BB4-66-008/2024-AV o podanej žiadosti o azyl v Nemecku v roku 2018) v žiadnom členskom štáte, preto neexistuje na strane žalobcu legálne oprávnenie k zdržiavaniu sa na území schengenského priestoru, teda podľa názoru správneho súdu bolo na mieste postupovať pri výkone trestu vyhostenia procesným postupom zvoleným žalovaným.

37. Správny súd na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že žaloba o prepustenie zo zaistenia je za aktuálneho stavu predčasná a zaistenie žalobcu považuje za dôvodné, preto žalobu v zmysle § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

38. O trovách konania rozhodol správny súd v zmysle § 168 SSP, podľa ktorého úspešnému žalovanému prizná správny súd voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a. na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c. účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d. v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e. vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f. nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g. rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h. sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i. nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j. podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Sťažnostné body podľa písm. g) až i) sťažovateľ vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej

sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred správnym súdom (§ 440 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) SSP; ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1, 2 SSP).